

ХОЛИ БЛЕК, ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ ЖЕЛЯЗНОТО ДЪРВО

Част 4 от „Хрониките на Спайдъруик“

Превод от английски: Екатерина Латева, 2004

chitanka.info

На моята прабаба Мелвина, която ми каза, че трябва да напиша точно такава книга, и на която аз отговорих, че това няма да стане!

Х. Б.

На Артър Ракъм с пожелание да продължи да вдъхновява всички така, както вдъхновява мен!

Скъпи читателю,

През дългите години на приятелството ни с Тони ние двамата по детински се вълнувахме от феи, духове, джуджета и всякакви фантастични същества, но не осъзнавахме колко ни сближава този интерес, нито пък предполагахме с какво може да ни сблъска той.

Един ден Тони и аз, заедно с още двама или трима писатели, бяхме поканени на среща с читатели в една голяма книжарница. След края на срещата раздадохме автографи, после побъбрихме и решихме да помогнем на книжарите да подредят столовете и книгите. Свършихме бързо и вече се канехме да си тръгваме, когато един от служителите приближи към нас и каза, че имаме писмо. Попитах за кого е писмото. И Тони, и аз бяхме изненадани от отговора.

— И за двамата — каза книжарят.

Писмото може да видите на съседната страница. Прочетохме го, после Тони се зае да изучава една страница, изпратена заедно с писмото. Беше фотокопие от стара книга. Когато го разгледа, Тони вдигна поглед и каза, че непременно трябва да видим книгата. Гласът му беше пресипнал от вълнение.

Бързо написахме бележка, пъкнахме я в плика, с който пристигна писмото, и отново го дадохме на човека от книжарницата, за да го предаде на трите деца — Мелъри, Джерард и Саймън Грейс.

След известно време намерих пред входната врата пакет, вързан с червена панделка. Няколко дни след това звънецът иззвъня. На прага стояха Мелъри, Джерард и Саймън. Поканих ги и те разказаха своята невероятна история.

Трудно е да опиша какво се случи после. С Тони се озовахме в свят, за който никога не бяхме вярвали напълно, че съществува. Сега вече знаем, че феите и джуджетата, духовете и елфите, чудовищата и тролите не са само в страшните детски приказки. Ние сме заобиколени от техния невидим свят и се надяваме, че ти, скъпи читателю, също ще отвориш очи за него.

Холи Блек

Уважаема мисис Блек,
Уважаеми мистър Ди Терлизи,
Знаем, че повечето хора не вярват в елфи и духове, но ние вярваме. Мислим, че вие също вярвате в тях.

Когато прочетохме вашите книги, решихме да ви пишем.

Ние тримата познаваме истински елфи и горски духове, всъщност, не само ги познаваме, а знаем много неща за тях и преживяхме много заради тях.

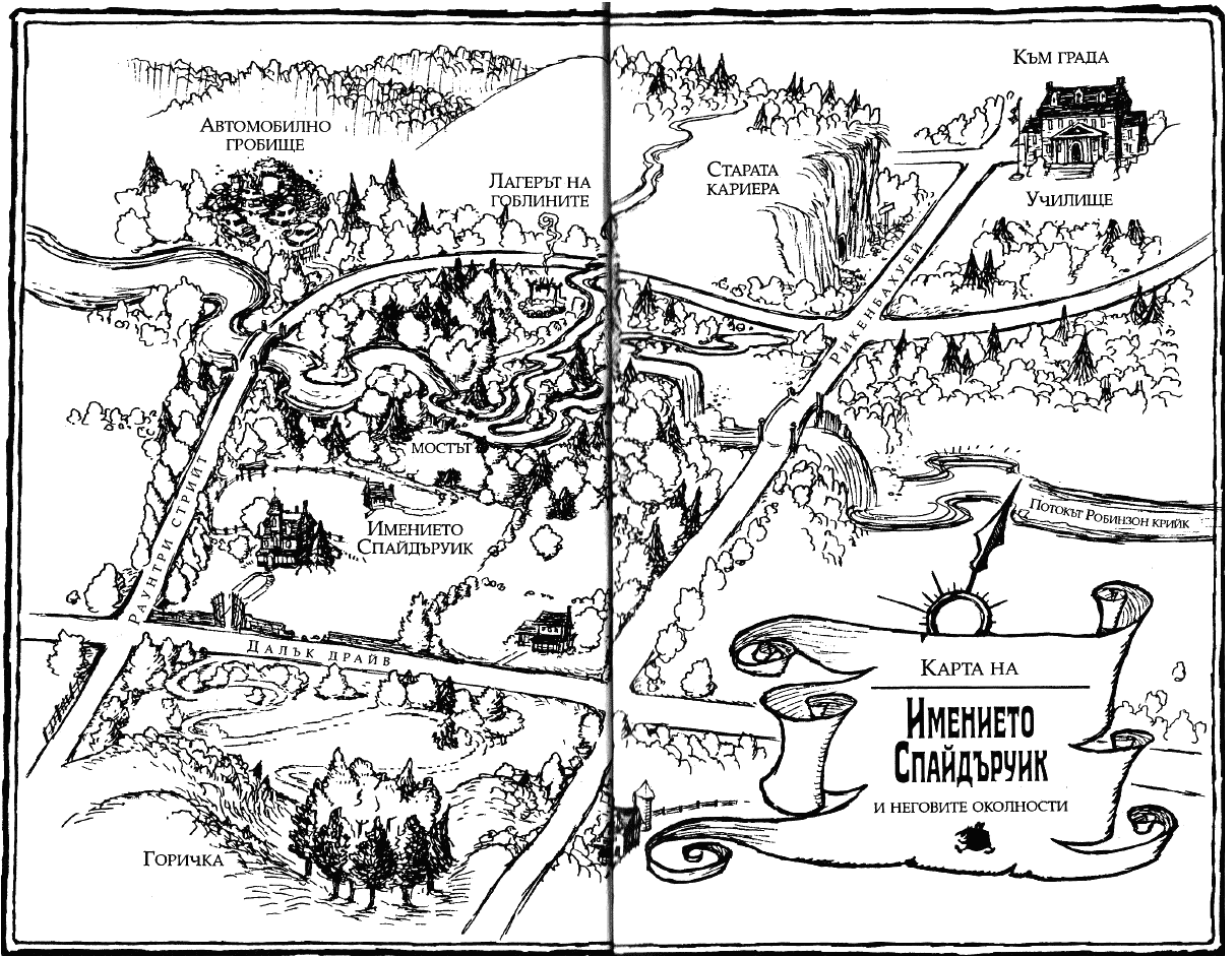
Заедно с това писмо ви изпращаме фотокопие от страница на стара книга, която намерихме на нашия таван. Съжаляваме, че копие то е лошо, но копирната машина беше повредена.

Книгата, за която говорим, учи хората да разпознават фантастичните същества и да се защитават от тях. Много искаме да предложите тази книга на своя издател. Ако сте съгласни да го направите, моля напишете писмо, поставете го в този плик и го оставете в книжарницата. Ние ще намерим начин да ви изпратим книгата. Не можем да използваме обичайната поща, защото е много опасно.

Издаването на книгата е важно, тъй като онова, което ни сполетя, може да се случи на всеки. Искаме хората да знаят за него, за да могат да се предпазят.

С уважение:

Мелъри, Джерард и Саймън Грейс

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО ИМА И СПОРОВЕ, И ДУЕЛИ

Двигателят на микробуса вече работеше. Мелъри се облегна на вратата и се огледа още веднъж — на фона на снежнобелите чорапи за фехтовка маратонките ѝ изглеждаха захабени и мръсни. Ами да, ходеше с тях всеки ден... Внимателно докосна косата си, намазана с гел и почти изохка. Беше я опънала в толкова стегната опашка, че чак очите ѝ щяха да изскочат.

Майка ѝ — госпожа Грейс, стоеше до шофьорската врата от другата страна на микробуса и нервно пристъпваше от крак на крак, когато иззад къщата изскочи Джерард.

— Намерих го! — задъхан дотича той и посочи към близнака си Саймън, който едва го догонваше.

— Саймън! Това е безобразие! Само тебе чакаме! — развика се госпожа Грейс. — Преобърнахме цялата къща, а теб те няма. Къде беше?

— В бараката за каретите. Трябваше да се погрижа за... ъ-ъ-ъ... За една птица. Намерих я оня ден — заекна неловко Саймън. Не беше свикнал да лъже. Пък и лъженето беше специалитет на Джерард.

— Ако зависеше от мен, щяхме да тръгнем без теб, но лошото е, че мама не може да го направи! — Мелъри беше наистина ядосана.

— Мелъри, престани! Не съм те молила да се месиш! — прекъсна я майка ѝ. — Хайде, качвайте се. Закъсняваме, а трябва да се отбия и до работата.

Докато Мелъри слагаше сака си в багажника, Джерард забеляза, че нещо с нея не е наред. Движеше се вдървено, а гърдите ѝ бяха неестествено големи.

— Какво си навлякла? — попита Джерард с най-невинната си физиономия.

— Не е твоя работа! — срязва го Мелъри, а той се захили.

— Все едно си...

— Млъквай! — кресна пак тя и се качи на предната седалка. Момчетата се настаниха отзад. — Ако искаш да знаеш, това е за защита при фехтовката.

Джерард се усмихна подигравателно в страничното огледало, но не каза нищо повече и се зазяпа в гората, край която минаваха.

Повече от две седмици нямаше дори следа от духовете. Всичко беше мирно и тихо. Дори Малчо кротуваше и от време на време Джерард трябваше да си припомня, че духовете все пак съществуват и че онова, което се бе случило, не е сън. Понякога и за най-необичайните неща можеха да се намерят приемливи обяснения. Ето, вече изобщо не обръщаха внимание на лютивата вода, която течеше от чешмата. Тя си беше сто процента работа на духовете, но майка им прие, че причината е замърсен водоизточник и престана да се занимава с нея. Щяха да пият минерална вода от супермаркета и докато свържат водопровода на къщата с централния водопровод, майка им щеше да приема тази вода за нещо естествено. Но в старата барака за каретите беше грифинът на Саймън. А грифинът не можеше да се обясни с нищо друго, освен със света на духовете, който прачичо им Артър Спайдъруик беше разкрил в своята книга.

— Стига си дъвкала косата си! — скара се майка им на Мелъри. — Защо нервничиш така? Заради новия си отбор? Толкова ли са добри?

— Не нервнича — сопна се на свой ред Мелъри. — Всичко ми е наред.

Преди, когато живееха в Ню Йорк, Мелъри се състезаваше с клин и с фланелка, изровена от огромния куп отборни фланелки, струпани в съблекалнята. По време на срещите едно момче следеше двубоите и щом някой от състезателите отбележеше точка, то вдигаше ръка, за да уведоми публиката.

В новото училище не беше така. Фехтовачите от отбора на Мелъри имаха истински екипи и електрически рапири, а при отбелязване на точка електронна апаратура излъчваше светлинни и звукови сигнали. Джерард беше убеден, че това е достатъчно да те изпълни с комплекси и да пощръклееш от притеснение.

Майка им обаче очевидно имаше друго обяснение за нервността на Мелъри.

— Заради онова момче е, нали? Говореше с него в сряда, когато минах да те взема.

— За какво момче става дума? — наостри уши Саймън.

— Ти не се обаждай — нареди майка му, но все пак вметна: — Говорим за Крис, капитана на отбора. Нали ви е капитан, Мелъри?

Мелъри изсумтя нещо неразбрано и без желание.

— „Мелъри и Крис вървели, за целувка после спрели!“ — Саймън тананикаше, а Джерард захихика.

Мелъри се извърна и ги изгледа убийствено.

— Искате ли да ви цапна един и да загубите млечните си зъби наведнъж? Искате ли?

— Не им обръщай внимание — успокой я майка й. — И не се притеснявай. Ти си умно, хубаво момиче и страхотна фехтовачка. Обзалагам се, че Крис те харесва.

— Мамо, престани! — изохка Мелъри и се свлече ниско на седалката.

– Обзалагам се, че Крис те харесва!

Госпожа Грейс спря колата пред библиотеката, където работеше. Трябваше да остави някакви папки, но се върна бързо, тичешком и задъхана.

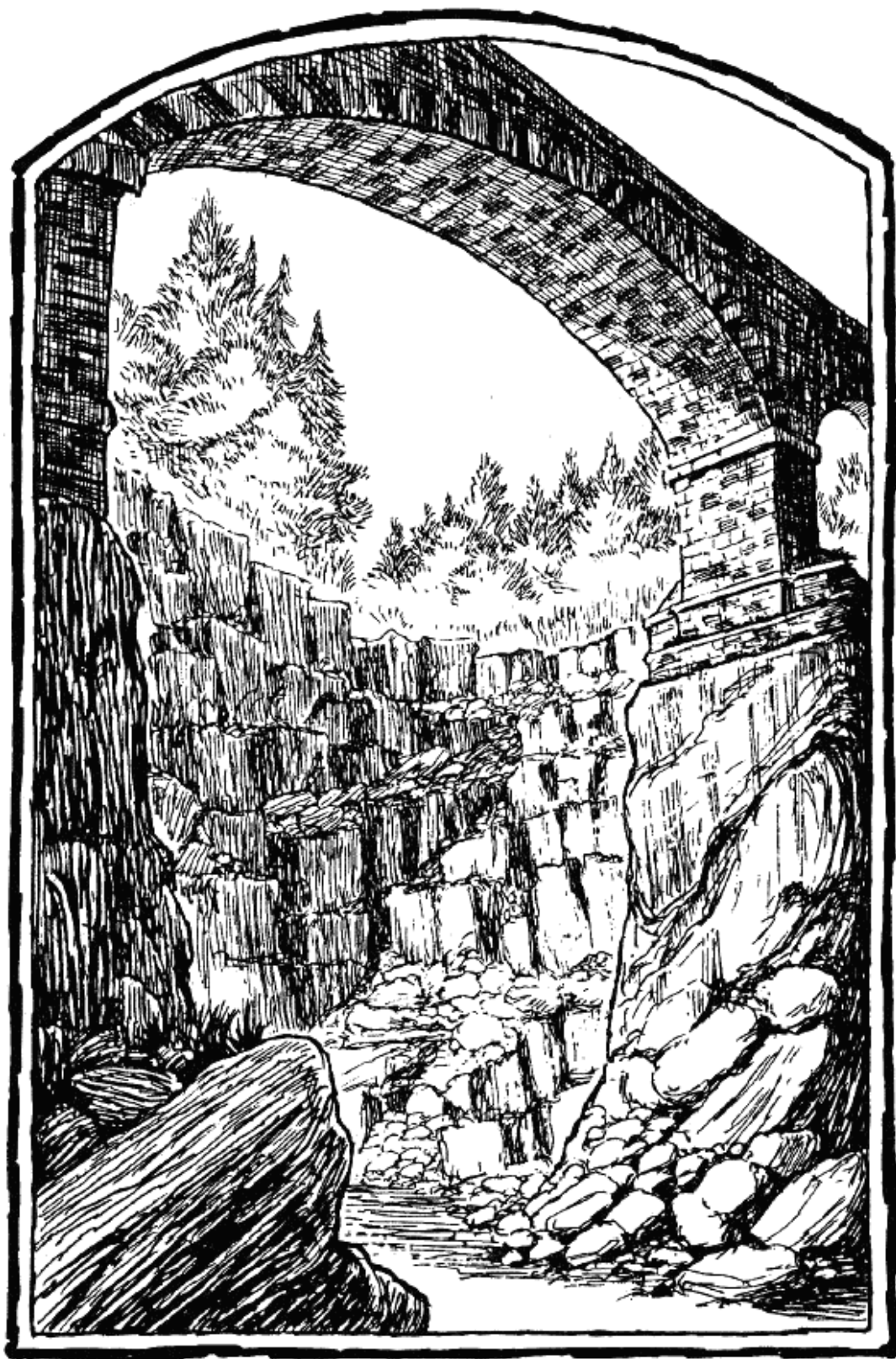
— Хайде, къде се бавиш? Не мога да закъснявам — подкани я Мелъри и без никаква нужда приглади косата си. — Това е първият ми мач!

Госпожа Грейс въздъхна.

— Спокойно, почти пристигнахме!

Джерард се обърна към прозореца тъкмо навреме, за да види как отстрани на пътя зейна нещо, което приличаше на дълбок кратер.

В момента майка им караше по висок каменен мост. Досега не го беше виждал, защото училищният автобус никога не беше минавал оттук.

*Мостът минаваше над стара,
изоставена каменна карьера.*

— Саймън, виж! Какво е това?

— Изоставена каменна кариера — отговори бързо Мелъри. — Място, от което някога хората са добивали камъни.

— Кариера... — замислено повтори Джерард. — Каменна кариера.

В паметта му смътно проблесна нещо от картата, която бяха намерили в тайната библиотека на прачичо им Артър.

— Дали не са намерили вкаменелости на древни животни? — сети се изведнъж Саймън и бързо се покатери през Джерард, за да вижда по-добре навън. Всички знаеха, че Саймън е луд по животните. — Чудя се какъв вид динозаври са живели в този район? Кажете, мамо?

Майка им вече влезаше в паркинга на училището и дори не го чу.

* * *

Джерард, Саймън и майка им се изкачиха до реда, където бяха местата им, а Мелъри седна при своя отбор. Тук-там на пейките вече имаше семейства на състезателите и запалени фенове, които Джерард бе виждал в училище.

На пода, в центъра на залата, беше застлана дълга правоъгълна пътека с маркирани бели линии. До нея имаше сгъваема масичка с електронното табло за резултатите. С големите си разноцветни бутони то приличаше повече на електронна игра, отколкото на нещо толкова важно, колкото е едно табло за резултати. Около него се въртеше директорът и бърникаше из кабелите, свърза един от тях с една рапира и изпробва силата на натиска, при който електрическият звънец започва да звъни и лампичките да светват.

Мелъри седна на един метален стол в края на пътеката и отвори сака си, а Крис клекна до нея и започна да ѝ говори нещо. В другия край на пътеката се суетеше противниковият отбор.

Екипите на всички бяха толкова бели, че Джерард усети очите му да се премрежват.

Най-после директорът обяви, че е време за първия тур, извика двама фехтовачи, прикрепил малък предавател към предпазните им жилетки и свързал рапирите им с електронната система. Всичко беше много професионално.

Двубоят започна, а Джерард се опитваше да си спомни какво му обясняваше Мелъри за святкащите лампички, но напразно. Всичко това всъщност е глупаво, заключи той. Фехтовката му харесваше много повече без тези електронни измишльотини.

*Джерард харесваше фехтовката,
но без досадните електронни измишльотини.*

След две срещи Джерард схвана, че светване на цветна лампичка означава, че ударът печели точка, а ако лампичката е бяла, ударът не се брои. За сполучливи се смятаха само попаденията в тялото. Кое то всъщност е тъпо, каза си Джерард, удар в крака например болеше много. Знаеше го от опит, тъй като доста потренира с Мелъри.

Най-после извикаха Мелъри на състезателната пътека. Докато си слагаше маската, нейният противник — високо момче на име Даниел-едикойси, се хилеше нагло и самоуверено. Явно не подозираше какво го чака.

Джерард мушна с лакът Саймън, който тъкмо отхапваше голямо парче геврек.

— Тоя надут пуяк сега ще си го получи!

— Аха — изхъмка Саймън и преглътна. — Мелъри направо ще го разбие.

Мелъри се втурна напред и опашката ѝ се замята наляво-надясно. Даниел не успя да отбие удара и рапирата на Мелъри докосна гърдите му. Директорът вдигна ръка. На електронното табло се появи точка за Мелъри и Джерард доволно се усмихна.

Мелъри се втурна напред и отбеляза нова точка.

Майка му протегна глава напред, сякаш искаше да чуе нещо повече от звънящите метални остриета. Ударите се редуваха — нападение, отбиване на удара, контранападение, нападение, отбиване на удара, контранападение...

Даниел отчаяно се хвърли напред, но беше прекалено объркан, за да овладее положението. Мелъри контрира, разви защитата си в нападение и отбеляза нова точка.

Даниел загуби, без рапирата му да докосне Мелъри. След края на срещата двамата се поздравиха и Даниел свали маската си. Дишаше тежко, а лицето му беше аленочервено.

Мелъри също смъкна маската си. Лицето ѝ сияеше, а очите ѝ грееха от радост. Тръгна към мястото си, а капитанът Крис я посрещна и я прегърна несръчно. Джерард не виждаше особено добре оттук, но беше готов да се закълне, че Мелъри се зачерви повече и от Даниел.

Срещите продължаваха, а отборът на Мелъри се справяше много добре. Когато на пътеката излезе Крис, Мелъри започна да скандира високо, но за съжаление това не помогна, капитанът загуби, макар и с минимална разлика. На връщане той мина край Мелъри, без дори да я погледне. Тя се опита да го заговори, но той махна с ръка и отмина.

От мястото си Джерард внимателно наблюдаваше какво става. Когато отново дойде ред на Мелъри, Крис пак не вдигна поглед. Джерард се намръщи, но изведнъж видя нещо, което го накара да забрави съкрушения капитан. Русокосо момиче в бял състезателен екип ровеше в сака на сестра му!

— Коя е тази? — посочи Джерард.

Саймън сви рамене.

— Не знам. Още не се е фехтувала.

Може би русокосото момиче беше приятелка на сестра им? Може би просто вземаше нещо, за да си послужи временно? Ала начинът, по който спираше да рови, когато някой от отбора погледнеше в нейната посока, накара Джерард да помисли, че момичето краде. Какво ли ще търси някой из мръсните чорапи и резервните шпаги на Мелъри?

Джерард стана, трябваше да направи нещо. Нима никой друг не забелязваше какво става?

— Къде отиваш? — попита майка му.

— До банята — излъга машинално той, без да помисли, че майка му може да го види как прекосява залата. Щеше му се да ѝ каже

истината, но тя веднага би измислила извинение за момичето — майка му винаги мислеше за хората само добро. Единствено на него нямаше доверие.

Джерард слезе между пейките за публиката и тръгна покрай стената към момичето, което все още тършуваше в сака на Мелъри. Почти стигна, когато пред него се изправи треньорът на училищния отбор. Беше нисък, слаб мъж, с остра брада, набола тук-там по лицето му.

— Съжалявам, момче, но докато траят срещите, в тази зона не може да се влиза — спря той Джерард.

— Но онова момиче рови в раницата на сестра ми. Сигурно се опитва да открадне нещо.

*Треньорът на училищния отбор
се изправя пред Джерард и го съря.*

Треньорът се обърна.

— За кое момиче говориш?

Джерард вдигна ръка, за да посочи, но момичето беше изчезнало. Той се сконфузи и като заекваше объркано, започна да обяснява на треньора:

— Не знам коя е тя. Още не се е състезавала.

— Какво говориш, момче! Всички имат поне по един мач вече. По-добре се върни на мястото си.

Джерард тръгна обратно към сектора на зрителите. Опитваше се да мисли хладнокръвно. По-добре е май наистина да се отбие до банята. Така поне нямаше да лъже майка си, ако започне да го разпитва.

Преди да излезе през сините врати на залата, Джерард се обърна и погледна назад. Сега из чантата на Мелъри ровеше Саймън. Но защо Саймън беше облечен като него? Така всеки би си помислил, че именно Джерард бърка из сака на Мелъри!

Джерард преглътна притеснен. Какво става?

Изведнъж го връхлетя ужасно подозрение. Вдигна глава към сектора за зрителите. Брат му си седеше до майка му и продължаваше да дъвче геврек.

Което и да беше съществото, което ровеше в сака на Мелъри, явно не беше Саймън.

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО БЛИЗНАЦИТЕ ГРЕЙС СТАВАТ ТРИЗНАЦИ

Джерард не можеше да мръдне от входа на залата. Чуваше звъна на шпагите и скандирането на публиката, но те сякаш идваха от много далеч. Вцепенен от ужас, той гледаше как треньорът се изправя срещу двойника му, как лицето му почервява, а състезателите наоколо се обръщат шокирани към двамата.

— Не може да бъде! — прошепна Джерард. По никакъв начин не можеше да си обясни какво става.

Треньорът посочи към голямата входна врата на залата и фалшивият Джерард закрачи към нея, изпъчен предизвикателно. Джерард не вярваше на очите си — когато приближи, двойникът му нагло се захла. Джерард стисна юмруци.

Фалшивият Джерард мина край него, без да го удостои с поглед, и тресна двойната врата зад гърба си. На Джерард му се дося да изтрие наглата усмивка от лицето му, излезе от залата и последва съществото по коридора с шкафчетата за събличане.

— Кой си ти? — попита Джерард. — Какво искаш?

Фалшивият Джерард се обърна и го изгледа. В очите му имаше нещо, от което Джерард се вцепени.

— Не ме ли познаваш? Не ти ли се струва, че аз всъщност съм ти? — Устата на фалшивия се изкриви в подигравателна усмивка.

– Не ме ли познаваш? Не се ли сецаш кой съм? – устата на съществото се изкриви в подигравателна усмивка.

Беше странно да го наблюдава как говори и как се движи. Не беше съвсем като Саймън с неговата прилежно сресана коса и неизтрита петънца от паста за зъби над горната устна, но съществото не беше и като него — косата му бе по-разбъркана, очите — по-тъмни и... различни.

Фалшивият пристъпи крачка напред. Джерард отстъпи назад.

Какво беше чел в книгата на Артър Спайдъруик? Как да се защити от това свръхестествено същество? Сети се за джобното ножче, което носеше в дънките — духовете се страхуваха от желязо, а стоманата поне отчасти беше желязо. Той бръкна в джоба си и извади ножчето.

— Защо ме преследваш? Защо всички вие не ни оставите на мира?

Съществото отметна глава и се изкиска.

— Никога не може да се отървеш от собственото си аз — изсъска то.

— Ти не си аз — извика Джерард и насочи острието към двойника си.

— Махни тази играчка — намръщи се фалшивият Джерард. Говореше тихо и заплашително, гласът му беше дрезгав.

— Не знам кой си или какво си, нито пък знам кой те изпраща, но се обзалагам, че знам какво търсиш — каза Джерард. — Търсиш книгата на чичо. Справочникът на Артър Спайдъруик. Е, никога няма да го получиш.

Ухилената уста на съществото се разтегна и разкриви в нещо, което изобщо не бе усмивка. След това съществото внезапно отскочи назад, сякаш се изплаши от него. Джерард гледаше изумено как фалшивият Джерард се сви и разтрепери, а косата му избеля и придоби пясъчнокафяв оттенък. Очите му станаха сини и се разшириха от ужас.

Преди да осъзнае защо е всичко това, Джерард чу зад гърба си женски глас:

— Какъв е този нож? Хвърли го! Веднага!

Заместник-директорката се хвърли към него и сграбчи китката му. Джобното ножче изтрака върху покрития с линолеум под.

Джерард се вторачи в острието му, а момчето с пясъчната коса избяга по коридора. Хлипаше, но хлипанията му много приличаха на смях. И защо да не се смее — беше разиграло страхотен театър пред заместник-директорката и беше натопило Джерард.

* * *

— Ти луд ли си? Защо си донесъл ножчето в училище? — прошепна Саймън на брат си.

Двамата седяха на дивана пред кабинета на заместник-директорката.

Джерард му хвърли унищожителен поглед. Беше обяснил няколко пъти — веднъж и на полицаите! — че просто е показвал ножчето на момчето, нищо повече. Никой обаче не откри това момче, за да потвърди разказа му. Накрая заместник-директорката помоли Джерард да почака отвън. Майка му отдавна беше в кабинета ѝ, но Джерард не можеше да чуе за какво говорят.

– Знаеш ли от кой вид беше този дух? – попита Саймън.

— Знаеш ли от кой вид беше този дух? — попита Саймън.

Джерард вдигна рамене.

— Не знам. Ако книгата беше при нас, щяхме да разберем.

— Не си ли спомняш кои видове можеха да променят формата си?

— Не. Не се сещам. — Джерард потърка чело.

— Виж, Джерард, аз се опитах да обясня на мама, че вината не е твоя. Но трябва и ти да ѝ обясниш.

Джерард се изсмя горчиво.

— Ако искаш, мога да кажа, че онова момче е откраднало нещо от чантата на Мелъри — продължи Саймън.

Джерард мълчеше.

— Мога да кажа, че не си бил ти, а аз — продължи да упорства Саймън. — Хайде да си разменим ризите и някои други неща.

Джерард поклати глава.

Най-после майка им излезе от кабинета на заместник-директорката. Изглеждаше уморена.

— Съжалявам, мамо! — тихо каза Джерард.

— Не искам да говорим за това, Джерард. — Майка му произнасяше думите бавно и безизразно и момчето се изненада от спокойствието в гласа ѝ. — Намерете сестра си и да се прибираме.

УЧИЛИЩЕ „ДЖ. УОТЪРХАУС“

ДАТА: 11 октомври
ИМЕ НА УЧЕНИКА: Грейс, Джерард
ПОЛ: м КЛАС: 4 ВЪЗРАСТ: 9 години
УЧЕНИКЪТ ЖИВЕЕ С: x Майка   Баща   И двамата родители   Други

**Джерард Грейс Е ОТСТРАНЕН ОТ УЧИЛИЩЕ „ДЖ. УОТЪРХАУС“
ЗА ПЕРИОД ОТ десет ДНИ.**

ПО ВРЕМЕ НА НАКАЗАНИЕТО УЧЕНИКЪТ НЕ СЕ ДОПУСКА В РАЙОНА НА УЧИЛИЩЕТО И НЕ МУ СЕ РАЗРЕШАВА ДА УЧАСТВА В УЧИЛИЩНИ МЕРОПРИЯТИЯ. ТОВА Е ПЪРВОТО ВРЕМЕННО ОТСТРАНЯВАНЕ НА УЧЕНИКА. НАКАЗАНИЕТО СЕ НАЛАГА ПО СЛЕДНИТЕ ПРИЧИНИ:

На 11 октомври по време на спортни състезания Джерард Грейс е бил видян в коридора на спортната зала да заплашва с нож друг ученик. В съответствие с политиката на училището от училищни занятия може да бъде отстранен всеки ученик, който на училищна територия и по време на училищни мероприятия носи опасно оръжие.

УЧИЛИЩНОТО РЪКОВОДСТВО ИЗКАЗВА СЪЖАЛЕНИЕ ЗА ПРИЛАГАНЕТО НА ТАЗИ НАКАЗАТЕЛНА МЯРКА. ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ ВЪВ ВРЪЗКА С ИНЦИДЕНТА МОЖЕ ДА СЕ СВЪРЖЕТЕ СЪС ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРА. СЛЕД ВРЪЩАНЕТО СИ В УЧИЛИЩЕ УЧЕНИКЪТ НЯМА ПРАВО НА ИЗВИНЕНИЯ ЗА ПРОПУСНАТИЯ МАТЕРИАЛ.

НАДЯВАМЕ СЕ, ЧЕ НАШИТЕ СЪВМЕСТНИ УСИЛИЯ ЩЕ ДОВЕДАТ ДО ПО-ДОБРО ВНИКВАНЕ В ПРОБЛЕМА И ПО-ДОБРОТО МУ РАЗРЕШЕНИЕ.

ЗАБЕЛЕЖКА: Като има предвид предишни дисциплинарни нарушения както тук, така и в предишното училище, и като има предвид сериозния характер на провинението, училищното ръководство препоръчва изключване на ученика. Предвижда се изслушване пред учителски съвет, който ще бъде насрочен допълнително. Каним Вас и Вашия син да присъствате и да представите всяка информация, която би помогнала за правилното решение на случая.

ГОРЕСПОМЕНАТИЯТ УЧЕНИК Е УВЕДОМЕН ЗА НАЛОЖЕНОТО НАКАЗАНИЕ. СПРЯМО НЕГО ЩЕ БЪДАТ ПРИЛОЖЕНИ ВСИЧКИ ПРОЦЕДУРИ, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ НАКАЗАТЕЛНАТА МЯРКА, КАКТО ИЗИСКВАТ ДЪРЖАВНИТЕ ЗАКОНИ И УЧИЛИЩНИЯТ ПРАВИЛНИК.

ДИРЕКТОР /ПОДПИС: В.В.А.

*Ксерокопие от решението за временно отстраняване
на Джерард Грейс от училището „Дж. Уотърхаус“*

Джерард кимна и тръгна след Саймън. След няколко крачки погледна назад и видя, че майка му седна на мястото, което току-що бе освободил. За какво си мислеше тя? Защо не крещи? Щеше му се да е бясна, това поне го разбираше. Тихата ѝ тъга го плашеше повече. Така сякаш искаше да му каже, че от него може да очаква само неприятности и нищо друго.

Саймън и Джерард минаха през цялото училище. По пътя спираха, за да питат момчетата и момичетата от отбора по фехтовка дали не са виждали Мелъри, но всички вдигаха рамене.

Спряха и капитана Крис. Когато го попитаха за Мелъри, той се изчерви, но отвърна, че не знае къде е.

Спортната зала беше празна и звукът от стъпките по полирания дървен под закънтя зловещо под високия таван. Дългата черна пътека беше навита на руло, всичко от състезанието беше прибрано.

Най-последно едно момиче с дълга кестенява коса им каза, че е видяло Мелъри да плаче в дамската тоалетна.

Саймън се учуди.

— Мелъри да плаче? Но защо? Та тя е победителка...

Момичето сви рамене.

— Не знам. Попитах я мога ли да ѝ помогна, но тя отвърна, че всичко е наред.

Тръгнаха към съблекалните, където бяха и тоалетните, и душовете.

— Мислиш ли, че това наистина е била Мелъри? — попита Саймън и се озърна да не би някой да ги подслушва.

— Искаш да кажеш, че е било нещо, което е приело нейния вид? Но защо някой от духовете ще се превъплъти в Мелъри и след това ще плаче в банята?

— Откъде да знам — вдигна рамене Саймън. — Аз например щях да плача, ако трябваше да стана Мелъри.

Джерард не се засмя на шегата на брат си.

— Е, ще влезеш ли да я потърсиш? — изсумтя той.

— О, не. Не искам да влизам в съблекалнята на момичетата — измънка Саймън. — Влез ти. Вече си загазил толкова, че за тебе е без значение, ако те видят.

— Винаги може да загазя още повече — въздъхна Джерард.

Той отвори вратата. Тоалетната на момичетата приличаше удивително на тоалетната на момчетата, само че нямаше писоари.

— Мелъри? — извика Джерард.

Никой не отговори. Той надникна под всички врати, но тоалетните бяха празни. Предпазливо натисна една от вратите. Нямаше никой, но въпреки това се почувства като престъпник. Обърна се и изтича обратно в коридора.

— Няма ли я? — попита Саймън.

— Празно е. Няма никой. — Джерард огледа коридора. Надяваше се никой да не е видял откъде излезе.

— Може да е отишла към директорския кабинет, за да ни търси — предположи Саймън. — Щом я няма никъде...

В стомаха на Джерард се намота кълбо от страх. След като заместник-директорката го хвана с ножчето, той не бе мислил за нищо друго, освен за ужасните неприятности, в които се беше забъркал. Онова нещо обаче беше още в училището. Той си спомни съществуването, което беше приело неговия външен вид, спомни си как то ровеше в чантата на Мелъри.

— А дали Мелъри не е навън? — попита Джерард с надежда, че могат да открият сестра си преди съществуването. — Може да е излязла, за да види дали не я чакаме до колата.

— Ами, не знам... Да проверим — сви рамене Саймън.

Джерард не беше убеден, че има смисъл, но все пак излязоха.

Небето притъмняваше. Слънцето беше залязло и последните му лъчи обагряха хоризонта в пурпурно злато. Сумракът бързо се сгъстяваше. Двамата минаха покрай лекоатлетическата писта и бейзболното игрище.

— Няма я — прошепна Саймън.

Джерард кимна. Стомахът му пак се сви от ужас. Къде изчезна Мелъри?

— Джерард! — обади се пак Саймън. — Какво е това?

Той направи няколко крачки встрани, наведе се и вдигна от земята нещо блестящо.

— Медалът на Мелъри! — възкликна Джерард. — А това какво е? Виж!

Десетина големи камъка образуваха сред тревата кръг около мястото, където беше лежал медалът. Джерард коленичи до най-

големия. В него беше издълбана една-единствена дума: „Размяна“.

— Тези камъни май са от кариерата — замислено каза Саймън. Джерард го погледна изненадано.

— Спомняш ли си картата на чичо Артър? Според нея в кариерата живеят джуджетата, но мисля, че джуджетата не могат да се превръщат в други неща.

— Мелъри може да е вътре с мама. Може да ни чакат пред кабинета на директорката.

На Джерард му се щеше да вярва, че е така.

— Добре, но защо тогава медалът ѝ е тук?

— Може да го е изпуснала, може това да е капан. — Саймън се обърна и тръгна към училището. — Да се връщаме и да видим дали не е с мама.

Джерард едва-едва кимна. Почувства как страхът отново пропълзява в стомаха му.

Майка им беше във фойето, близо до входа, и говореше по мобилния си телефон. Стоеше с гръб към тях. Говореше тихо, но двамата я чуваха от ъгъла, където се спотаиха.

— Да... И аз мислех, че нещата се оправят, но Джерард и досега не ми казва какво се случи в самото начало, в деня, в който се преместихме тук. Освен това... Може да ти прозвучи странно, но Мелъри и Саймън постоянно го защитават.

Джерард замръзна на място.

Хем се страхуваше от онова, което майка му щеше да каже по-нататък, хем не смееше да направи каквото и да е, за да ѝ попречи да продължи.

— Не, не. И двамата твърдят, че Джерард не е направил нито една от тези поразии. Те също крият нещо от мене. Млъкват, когато вляза в стаята, прикриват се един друг, да не говорим как прикриват Джерард. Трябваше да чуеш какви извинения измисля Саймън за това, че брат му насочи нож срещу онова малко момче. — Тя изхлипа и започна да плаче. — Вече не знам. Просто мисля, че повече не мога да се справям с него. Той е толкова разстроен от раздялата ни, Ричард, толкова е разстроен. Сигурно затова получава тези ужасни пристъпи на гняв. Може би трябва да дойде известно време при тебе.

Джерард остана без въздух. Баща му! Майка му говореше с баща му.

Джерард замръзна. Майка му говореше с баща му!

Саймън го дръпна за ръкава.

— Хайде, Джерард. Мелъри не е тук.

Джерард имаше чувството, че върху главата му е паднала тухла. Обърна се замаяно и тръгна след брат си. Не можеше да каже какво точно усеща в момента. Може би само огромна празнина...

Саймън отвори вратата и двамата излязоха от фойето.

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО САЙМЪН РЕШАВА ГЛАВОБЛЪСКАНИЦА

— Какво ще правим? — попита Саймън, докато вървяха по училищния коридор.

— Мелъри е при духовете. Заловили са я — тихо каза Джерард. Още не можеше да дойде на себе си от телефонния разговор на майка му и баща му, но трябваше да го заличи от главата си. Трябваше да заличи всичко друго, освен Мелъри. — Заловили са я и искат да я заменят за книгата.

— Но книгата не е при нас!

— Ш-ш-ш-ът! — прекъсна го Джерард. Имаше идея, но заради духовете не искаше да я изрича на глас. — Ела насам.

Джерард отиде до своето шкафче и извади хавлиена кърпа от сака за тенис. От купчината учебници измъкна „Математика за напреднали“, която беше с размерите на справочника. Огледа я и я уви в кърпата.

— Какво правиш? — попита Саймън.

— Дръж! — Джерард пхна пакета в ръцете на брат си и извади от шкафчето ученическата си раница. — Малчо ни измами с този номер. Може би ние ще успеем да измамим оня, който отвлече Мелъри.

Саймън кимна.

— Разбрах. Да вървим, но първо да вземем от колата джобното фенерче на мама.

* * *

Двамата се покатериха с мъка по оградата в далечния край на училищния двор. Прехвърлиха се отвъд нея и пресякоха шосето. Отсрещният склон беше обрасъл с гъсти бурени и те започнаха да си

проправят път през тях. Стана съвсем тъмно, а светлината на фенерчето беше слаба.

Изкачиха се по голяма купчина камънаци. Някои бяха покрити с влажен и хлъзгав мъх, а други бяха раздробени на огромни късове с опасни остри ръбове. Докато вървяха, Джерард прехвърляше през главата си онова, което чу преди малко. Майка му си мислеше много лоши неща за него, а сега, когато открие, че е изчезнал, щеше да си мисли още по-ужасни небивалици. Каквото и да направи, той винаги се забъркваше в големи неприятности. Ами ако майка му го напъди? Ако го изпрати да живее при баща му, който пък няма да го иска?

— Джерард, виж! — обади се Саймън.

Бяха стигнали до ръба на старата каменна кариера. Скалите бяха копани на стъпала и образуваха тесни неравни тераси. Назъбените им краища стърчаха над десет-петнайсетметрова пропаст, чието дъно зееше далече долу под краката им. Тук-там в процепите по скалните корнизи растяха разкривени недоразвити шубраци. Шосето минаваше по масивния каменен мост, който прехвърляше пропастта на кариерата.

— Не е ли странно да копаеш скали? Искам да кажа, че това са просто едни камънаци — започна да философства Саймън, но брат му не отговори. Той пристъпи от крак на крак, загърна се плътно в якето си и продължи: — Може пък да не са обикновени камъни, а гранит?

Джерард насочи фенерчето към каменните стени. Лъчът се плъзна по тях и бледата му светлина освети в скалата тънка ръждивокафява ивица, обкръжена с петна от светла охра. Нямахше представа що за скала беше това.

– Терасата е много надолу – надникна Саймън. –
Как ще слезем?

— Защо мълчиш? Как ще слезем долу? — обади се отново Саймън.

— Не знам. Ти кажи как ще слезем, като много знаеш — сопна се Джерард.

— Ами... — започна Саймън, но гласът му трепна обидено и секна.

Джерард изпита чувство на вина.

— Нека просто опитаме да слезем — предложи той. — Можем да скочим на долната тераса, след това да опитаме да стигнем до следващата...

— Терасата е доста надолу — надникна над ръба Саймън. — Трябва да намерим въже или нещо подобно.

— Нямаме никакво време — поклати глава Джерард. — Дръж фенерчето.

Той пхна фенерчето в ръцете на своя близък и седна на ръба на скалата. Погледна надолу. Под краката му беше непрогледна тъмнина. Пое дъх, плъзна се и скочи на долната каменна тераса, която не можеше да види.

Когато опита да се изправи, светлината на фенерчето, насочено от Саймън, го заслепи. Препъна се и падна.

— Добре ли си? — извика Саймън.

Джерард сложи ръка над очите и се опита да запази самообладание и да не наругае брат си.

— Добре съм, хайде скачай. Твой ред е.

Саймън тронаво се нагласи и от скалния ръб върху главата на Джерард се посипаха пръст и камъчета. Той бързо се отмести, опипвайки с крак къде е краят на терасата.

Саймън се стовари почти върху него и извика, изпусна фенерчето и то полетя надолу в тъмнината. Падна на дъното на кариерата, отскочи веднъж, после още веднъж и остана да лежи неподвижно, осветявайки тънка ивица от бодливи треви и камъни.

— Как може да си толкова тъп! — изкрещя Джерард. Усети как гневът му за миг нарасна в него като живо същество и почти го задуши. Можеше да го преодолее, само ако крещи. — Защо не ми хвърли фенерчето, преди да скочиш? Как ще слигаме сега в тая тъмница? Ами ако Мелъри е в смъртна опасност? Ако загине, само защото ти си малоумен идиот?

Саймън подсмръкна. Джерард разбра, че плаче и отново го връхлетя чувство на вина. Беше шокиран от избухването си повече и от брат си.

— Не исках да те обидя, Саймън — бързо каза той.

Саймън кимна, но извърна глава настрана.

— Мисля, че долу има друга тераса. Виждаш ли, мерзелее се някаква издатина.

Саймън продължаваше да мълчи.

— Аз ще скоча пръв — каза Джерард.

Пое дълбоко въздух и скочи в тъмнината под краката си. Този път се удари силно. Корнизът се оказа много по-надолу, отколкото предполагаше. Стъпалата и дланите му пламнаха. Надигна се и бавно се изправи, единият крачол на джинсите му беше съдран, а на ръката си имаше рана, която започваше да кърви. Явно се беше разрязал на някой от многобройните остри каменни ръбове. Но каквито и да бяха пораженията, оттук до дъното на кариерата вече можеше да се стигне само с един неголям скок и той скочи.

— Джерард? — Слабият глас на Саймън едва достигаше до него от терасата, където все още беше брат му. — Къде си?

— Тук съм — отвърна Джерард. — Не мърдай оттам. Сега ще взема фенерчето.

Той си проправи път до фенерчето, грабна го и го насочи към брат си, търсейки издатини, където Саймън да стъпи или да се хване. Саймън бавно започна да слиза по скалната стена. Докато го чакаше, Джерард дочу кънтящи звуци — далечно бързо барабанене и тежки удари. Не можеше да разбере откъде идват. Като че ли отвсякъде... И отникъде.

Плъзна лъча на фенерчето по скалните стени на кариерата. Бяха високи и непристъпни, със следи от длетата на каменоделците. Как да се измъкнат оттук? Преди да успее да се разтревожи както трябва, лъчът на фенерчето освети каменист ръб, издаден над скалната стена. Около него мъждукаше бледо синкаво сияние.

— Биолуминесценция! — възкликна Саймън.

— Какво? — не разбра Джерард.

— Ами... Това са организми, които произвеждат собствена светлина.

На бледото мъждукащо сияние Джерард забеляза под скалния ръб издълбани преплетени линии. Той насочи лъча на фенерчето право към тях и ахна — в скалата бяха вдълбани букви:

УМНИТЕ КОКОШКИ СЕ ЗАЧУДИХА ТЪПО КАК ДА ВЛЯЗАТ В КОШАРАТА

*Джерард насочи лъча на фенерчето нагоре и ахна –
в скалата бяха вдълбани букви!*

— По-голяма глупост не съм виждал — отбеляза Саймън. — Няма никакъв смисъл.

— Защото е главоблъсканица! — изпъшка Джерард. — Трябва да я решим час по-скоро.

Нямаха никакво време за губене. Почти стигнаха целта си — Мелъри беше някъде съвсем близо.

— Нали реши главоблъсканицата от тайната библиотека. Няма начин да не решиш и тази — каза Саймън, рязко обърна гръб на брат си и седна.

Джерард пристъпи към него.

— Чуй ме, Саймън, наистина съжалявам за онова, което ти казах преди малко. Съжалявам и се извинявам. Трябва да ми помогнеш — замоли се той. — Всички знаят, че си по-умен от мене.

Саймън въздъхна и се предаде.

— Не знам — проговори той. — Не мога да се сетя по какъв път да тръгнем, за да я решим. Знаем само, че в кошарите затварят животните.

Джерард отново погледна думите на скалата. Така. Кокошките снасят яйца. Може би, за да влязат под кариерата, той и Саймън трябва да имат яйца? Глупости! Дали в „Книга за духовете“ пишеше нещо за кокошките и свръхестествените същества? В такива трудни моменти книгата ужасно му липсваше.

— Хей! Я чакай, хрумна ми нещо! — Саймън застана на колене. — Имам нужда от светлина.

Джерард подаде фенерчето на брат си, седна и загледа как той изписа върху пръстта изречението от скалата, започна да задрасква някои от буквите и да ги пише отгоре, но в различен ред.

РИТНИ ТЪП ЧУК И ВЛЕЗ ШЕЗАДА

— Това пък какво значи? Какво правиш? — попита Джерард.

— Според мен буквите или част от буквите трябва да се пренаредят, за да разберем какво съобщение е кодирано. Също като главоблъсканиците от списанията на мама. Това засега е един от междинните етапи.

Саймън се замисли, после бързо написа в праха трето изречение:

ЧУКНИ ТРИ ПЪТИ, ЗА ДА ВЛЕЗЕШ

— Какво? Страхотно! — Джерард не можеше да повярва, че Саймън е дешифрирал главоблъсканицата. Той самият никога не би могъл да я реши.

— Фасулска работа! — усмихна се Саймън, пристъпи до скалата и почука три пъти.

Земята под тях затрепери и близнаците полетяха в бездната, която зейна под краката им.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО БЛИЗНАЦИТЕ ОТКРИВАТ ЕДНО НЕОБИКНОВЕНО ДЪРВО, КОЕТО НЕ ПРИЛИЧА НА НИКОЕ
ДРУГО

Джерард и Саймън тупнаха в ситно изплетена метална мрежа. Джерард закрепця и зарита, опита да се изправи, ала не успя. Накрая се отказа, рязко спря да размахва ръце и крака, но Саймън продължи да се мята и заби лакътя си в окоото му.

— Саймън, спри! Спри и ще видиш нещо. Гледай!

Стените на подземната кухня бяха покрити с фосфоресциращи гъби и слабата им светлина осветяваше лицата на три ниски човечета със сива като камък кожа. Дрехите им бяха раздърпани и мръсни, но ръцете им, слаби като клечки, бяха украсени със сребърни гривни с форма на змии, изработени така изкусно, че изглеждаха сякаш се плъзгат и увиват около ръцете на човечетата. В яките им бяха втъкани златни нишки, а на мръсните им пръсти сияеха великолепни пръстени със скъпоценни камъни.

– Я! Какво си имаме тук? Затворници! –
закуска се едното джудже.

— Я! Какво си имаме тук? Затворници! — изкиска се едното човече. Гласът му беше дрезгав, груб и стържещ като звука от триене на остри камъни. — Толкова рядко имаме живи затворници.

— Джуджетата! — прошепна Джерард към брат си.

— Не изглеждат особено симпатични — отвърна Саймън също шепнешком.

Второто джудже приближи, разтърка между пръстите си няколко косъма от косата на Джерард и се обърна към първото.

— Не са кой знае колко оригинални. Обърни внимание — черният цвят на тези косми е прекалено елементарен и скучен. Виж и кожата им — няма нищо общо с мрамора — не е нито гладка, нито бледа. Намирам, че са много зле направени. Тези работи ние ги можем далеч по-добре.

Сърцето на Джерард се сви. Какво искаше да каже джуджетата? Отново си помисли колко полезен щеше да им бъде справочникът на Артър Спайдъруик. Спомняше си само, че джуджетата бяха много добри майстори и за разлика от останалите свръхестествени същества не се плашеха от желязото. Даже и да не му бяха взели ножа след инцидента в училище, сега той нямаше да му помогне.

— Дойдохме тук за сестра си — каза Джерард. — Искаме да направим размяна.

Едно джудже се изкиска, но Джерард не видя кое точно. Появи се и още едно джудже. То тикаше пред себе си сребърна клетка на колела и със скърцане я нагласи точно под мрежата.

— Негово Величество Кортинг каза, че ще дойдете. Той няма търпение да се срещне с вас.

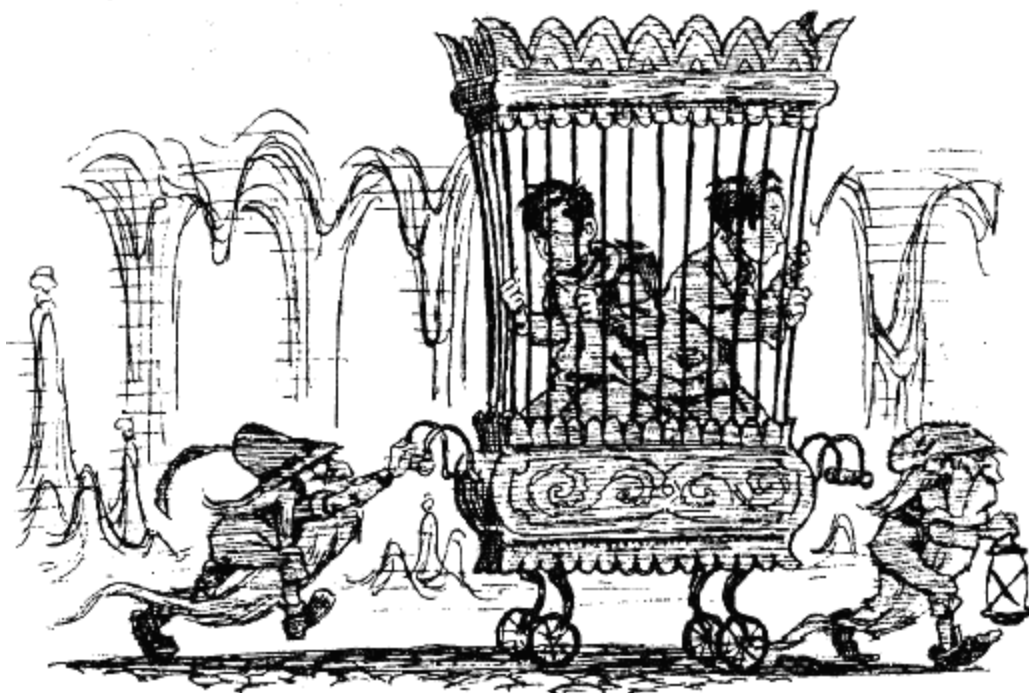
— Кой е той? Нещо като крал на джуджетата?

Никой не отговори. Едното джудже дръпна някаква дръжка и металната мрежа се разтвори. Двете момчета се изръсиха право в клетката, а ожулените колене и длани на Джерард пак се разраниха. Вбесен от безсилие, той се вкопчи в сребърните пръти на решетката и ги разтърси.

* * *

Джуджетата подкараха сребърната клетка през лабиринт от подземни коридори и пещери. Стените им бяха влажни, а въздухът — студен.

Джерард и Саймън седяха мълчаливо. Тук, под земята, ударите на чуковете се чуваха много по-високо и отчетливо, чуваше се и глухо бучене като от огромен огън. В здрача над главите им се виждаха върхове на сталактити, които висяха от таваните като гора от ледени висулки.

Минаха през зала с прилепи. Те пищяха пронизително, а подът беше потъмнял от вонящите им изпражнения. Джерард с усилие се възпря да не трепери. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-студено ставаше. От време на време в мрака се раздвижваха някакви сенки и се чуваше пресекливо неритмично почукване.

Завиха по тесен коридор и минаха през голяма зала със сталактити, по които се стичаше вода. След вонята от прилеповите изпражнения Джерард с облекчение поемаше студен влажен въздух, наситен с миризма на минерали.

В следващата зала на пещерата имаше големи купчини с предмети от скъпоценни метали и камъни. От една великолепна малахитова чаша изскочи златен плъх с очи от сапфири, втренчи се в момчетата и без да мигне ги следи, докато се отдалечиха. Сребърен заек с ключе за навиване се бе отпуснал върху лапите си, а цветът на една платинена лилия се отвори и после пак се затвори... Саймън,

който беше луд по всякакви животни, не обърна внимание на тези чудеса, но очите му блеснаха, като видя златния плъх.

В следващата зала джуджета на групи дълбаеха в гранитните стени статуи на други джуджета. Силният блясък от фенерите им заслепи очите на Джерард, но му се стори, че видя как ръката на една от статуите се раздвижи.

Преминаха в огромна зала, където растеше грамадно подземно дърво. Дебелият му ствол се издигаше нагоре и се губеше в мрака, а гъсто преплетените клони образуваха същински покрив. Наоколо се носеше птича песен с особен метален звук.

— Това не може да е дърво! — каза Саймън. — Тук няма слънце. Щом няма слънце, няма и фотосинтеза. Щом няма фотосинтеза, няма и дървета.

Джерард огледа ствола.

— Метален е — каза той, вдигна глава към короната и си даде сметка, че всички листа са от сребро. Високо сред железните клони със сребърни листа пляскаше с криле медна птица и се взираше надолу към тях със студени очи от черен кехлибар.

— Първото желязно дърво — каза едно от джуджетата. — Гледайте, смъртни! Тази красота никога няма да изчезне!

– Гледайте, смъртни!
Тази красота никога няма да изчезне!

Джерард огледа дървото със страхопочитание. Възможно ли беше един метал да бъде усукан като клони и така изкован, че да изглежда като груба кора, а пък друг метал да изглежда толкова деликатен и изящен — всяко сребърно листенце беше уникално, съвсем като истинско, с нежни жилки и неповторима форма.

— Защо ни наричаш смъртни? — попита Джерард.

— Не знаете ли собствения си език? — изсумтя джуджето. — Смъртен означава „роден, за да умре“. Как иначе да ви наричаме? Докато мигнеш, и вие изчезвате! — Джуджето се наведе към клетката и намигна.

Няколко изхода извеждаха към тъмни коридори, но от мястото, където бяха спрели, Джерард не можа да види нищо по-навътре в тях. Джуджетата задърпаха клетката по един от коридорите — широк и с колони. Той ги отведе в малка зала, където на трон, издълбан в огромен сталагмит, седеше джудже със сива брада, много твърда, като от метал. Очите му светеха като зелени скъпоценни камъни. В краката му, върху просната пред трона кожа от елен, се изтягаше метално куче. Страните на кучето се издигаха и спадаха ритмично, с тихо хриптене, и то изглеждаше като истинско. Върху гърба му бавно се въртеше метално ключе.

Около трона се бяха събрали много джуджета, които мълчаха благоговейно.

— Господарю Кортинг, стана точно така, както казахте — поклони се едно джудже. — Те дойдоха, за да търсят сестра си.

Кортинг се изправи.

— Мулгарат ми каза, че ще дойдете. Какъв късмет имате, че сте тук! Каква чест за вас е, че ще видите началото на края на човешкото господство! Каква чест, че...

— За честта разбрахме, но къде е Мелъри? — прекъсна го Джерард.

– Господарю Кортинг! Стана така, както вие казахте!

Кортинг се намръщи.

— Доведете я! — заповяда той и няколко джуджета незабавно се втурнаха да изпълнят заповедта му. Кортинг отново се обърна към близнаците. — Не е зле да внимаваше какво говорите. Мулгарат скоро ще царува над целия свят, а ние, неговите верни слуги, ще бъдем до него. Той ще оголи земята за нас и тогава ще издигнем нови бляскави гори от железни дървета. Ние ще изградим отново света от сребро, мед и желязо.

Саймън допълзя до решетката на клетката.

— Но това е ужасно! Не бива да го правите, защото и вие ще загинете. Какво ще ядете? Как ще дишате, като няма да има растения, които да произвеждат кислород?

Джерард гледаше брат си с възхищение. Понякога не беше никак лошо близнакът ти да е всезнайко.

Бръчките по челото на Кортинг станаха по-дълбоки.

— Отричате ли, че ние, джуджетата, сме най-великите майстори, които сте виждали? Трябва само да погледнете моето куче ей там, за да признаете нашето превъзходство. Сребърното му тяло е по-прекрасно от каквато и да е козина, то е по-бързо от всяко истинско куче, няма нужда от храна и нито му текат лиги, нито се умилква, за да му дадеш нещо.

Кортинг побутна кучето с крак. То се обърна и се протегна, след това продължи да спи и да похърква.

— Саймън ви говореше за нещо друго — опита се да обясни Джерард, но спря, защото в това време в залата влязоха шест джуджета, които носеха на раменете си голям стъклен сандък.

— Мелъри! — Джерард усети как стомахът му се сви от ужас. Сандъкът приличаше на ковчег.

— Какво сте сторили на сестра ни? — развика се и Саймън, който беше преbledнял като платно. — Не е мъртва, нали?

— Точно обратно — усмихна се самодоволно повелителят на джуджетата. — Тя никога няма да умре. Погледнете я по-отблизо.

Джуджетата поставиха стъкления сандък върху украсена с орнаменти поставка до клетката на Джерард и Саймън.

Косата на Мелъри беше сплетена в красива дълга плитка, която се спускаше като лъскава змия край восъчното ѝ бледо лице. Изящна диадема от сребърни цветя и листенца украсяваше челото ѝ. Устните и бузите ѝ бяха начервени като на кукла, а ръцете ѝ държаха дръжката на сребърна сабя. Беше облечена в бяла роба от богато набран копринен плат. Очите ѝ бяха затворени, но Джерард изпита ужас, че ако ги отвори, ще се окаже, че са стъклени.

— Какво са направили с нея? — прошепна Саймън. — Въобще не прилича на Мелъри!

— Нейната красота и младост никога няма да увехнат! — тържествуващо извика Кортинг. — Извън този стъклен сандък тя е обречена на старост, смърт и тление — проклятието, което тегне над всички смъртни.

— Вие сте обrekli Мелъри на гибел! — извика Джерард. Господарят на джуджетата изсумтя.

— Говорите глупости, но щом искате, нека се разберем. Какво ще ми дадете за сестра си?

Джерард бръкна в ученическата си раница и извади оттам увитата в хавлиена кърпа книга.

— Справочникът на Артър Спайдъруик. — Бодна го чувство на вина заради лъжата, но той безмилостно го потисна.

Кортинг потри доволно ръце.

— Отлично! Точно както се очакваше... Е, дайте книгата.

— А вие ще ни върнете ли Мелъри?

— Ваша е.

Джерард подаде фалшивия справочник и едно от джуджетата го измъкна между пръчките на решетката. Крал Кортинг дори не благоволит да го погледне.

— Откарайте тази прекрасна клетка в съкровищницата и поставете стъкления сандък до нея.

— Какво? — викна Джерард. — Какво стана с размяната?

— Размяната? Направихме размяната — усмихна се подигравателно Кортинг. — Вие искахте сестра си, но никога не сме говорили за нищо друго. Не сме говорили като ви я дадем да ви освободим.

— Не! Не може да направите това! — Джерард заудря с юмруци по решетката, но това не попречи на джуджетата да подкарат своя подвижен затвор по един тъмен подземен коридор.

Джерард не можеше да погледне Саймън. Беше му крещял, беше го нарекъл глупак, но се оказа, че глупак е той самият. Чувстваше се изморен, съсипан, малък и изплашен. Той беше само едно обикновено дете. Как щеше да намери изход от тази безизходица?

ГЛАВА ПЕТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД И САЙМЪН СЪБУЖДАТ СПЯЩАТА КРАСАВИЦА

Джерард затвори очи, за да спре парещите сълзи и изобщо не забеляза откъде минаха, за да стигнат до съкровищницата.

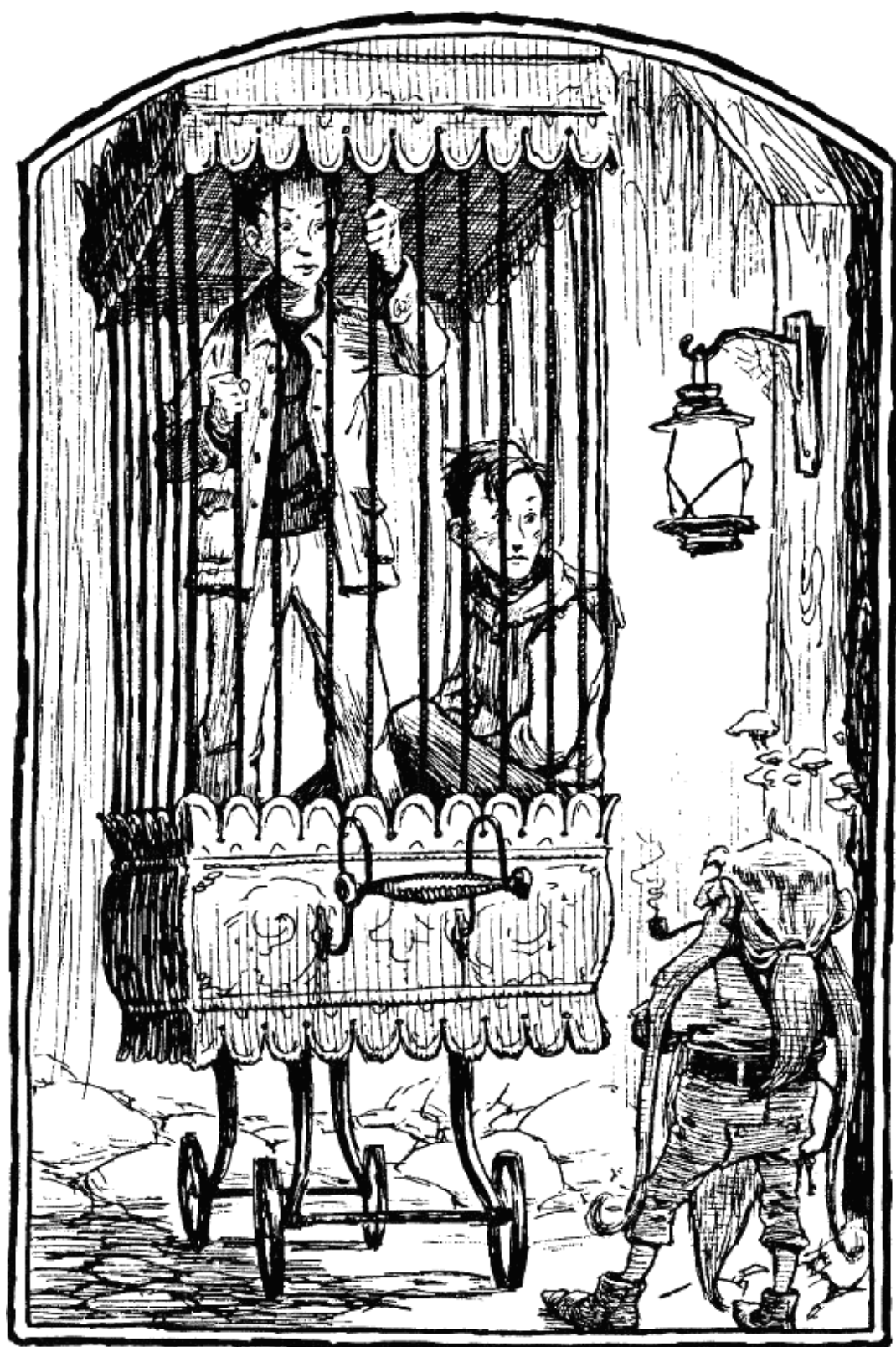
— Ето че пристигнахме! — извика джуджето, което ги водеше. То беше с дълга бяла брада, а край бедрото му се полюшваше голяма връзка с ключове. Огледа затворниците, после се обърна към джуджетата, които носеха стъкления сандък с Мелъри. — Оставете го ей там.

Един-единствен фенер осветяваше съкровищницата, но купчините злато отразяваха светлината му и в подземната зала не беше много тъмно. Един сребърен паун, чиято опашка беше украсена с тюркоази и рубини, отегчено кълвеше медна мишка, пропълзяла върху висока ваза.

Белобрадото джудже приближи клетката, докато останалите се подредиха в колона и с маршова стъпка излязоха от съкровищницата. Белобрадкото се усмихна любезно.

— Сега, момчета, ще видя какво да ви дам, та да си играете. Мраморни топчета? Стават ли? Стават, я! Може да си ги търкаляте...

— Аз съм гладен — прекъсна го Саймън. — Ние не сме механични играчки. Щом ще ни държите затворени тук, ще трябва и да ни храните.

– Щом ще ни държите затворени тук,
ще трябва и да ни храните.

Джуджето премигна.

— Вярно. Ще ви донеса каша от паяци и ряпа, та да се наядете както трябва. Кашата ще ви насити.

— А как ще ни я дадеш? — неочаквано попита Джерард. — Клетката няма врата.

— Има, има. Даже много прилична. Лично аз съм правил тази клетка. Здрава е, нали? Ха-ха-ха!

— Аха, май наистина е здрава — измърмори Джерард. Идеше му да се пръсне от яд. Не стига, че ги бяха измамили, не стига, че ги бяха натикали в клетката, ами сега едно нищо и никакво джудже им го натякваше и се подиграваше.

— Ключалката е в ей тази пръчка. — Джуджето леко потупа с пръст по една от пръчките на решетката. — Механизмите са съвсем миниатюрни. Правих ги с чук, голям колкото карфица. Вижте тази пукнатинка — колкото косъм е. Е, това е вратата. Ето тук. Видяхте ли? — усмихна се самодоволно джуджето.

— А можеш ли да отвориш? — попита Саймън.

Джерард го погледна изненадано. Нима Саймън беше измислил някакъв план, докато той си губеше времето само да се ядосва?

— Искате да я видите в действие ли? — попита джуджето.

— Ами да — смънка Джерард. Не му се вярваше, че късметът им ще проработи.

— Е, добре, момчета. Отстъпете назад за малко. Още. Така. Не мога да не ви покажа. Само веднъж. Хм, макар че е по-добре само да ви донеса храната. Не, не, ще ви покажа. Какво щастие, че най-последно можем да използваме всички тези неща!

Джерард се усмихна окуражително. Джуджето свали връзката ключове от колана и избра едно много мъничко ключче с многобройни сложни ръбчета. Вмъкна го в една от пръчките, но отвътре Джерард не можеше да види къде е ключалката. Джуджето завъртя ключето и цялата решетка затрака, задрънка, зажува, зазвъня и засъска.

— Готово! — Джуджето дръпна пръчката и част от решетката се отвори, завъртайки се на невидими панти.

Момчетата пристъпиха напред, но джуджето бързо блъсна вратата и я затвори.

— Нямахте да ми е толкова интересно, ако не се бяхте опитали да избягате! — изкиска се то и се накани отново да закачи връзката на колана си.

Джерард се хвърли напред, мушна ръка между пръчките и сграбчи връзката. Тя се изплъзна и ключовете звъннаха върху камъните на пода. Саймън успя да ги грабне преди джуджето.

— Хей, какво правите? Не е честно! — извика джуджето. — Върнете ми ги! Веднага!

— Как ли пък не! — поклати глава Саймън.

— Трябва да ми ги върнете. Вие сте затворници. Не може да държите ключове.

— Няма да ти ги върнем! — изсмя се Джерард злорадо.

Джуджето изпадна в паника. Изтича към изхода на залата и закрепя.

— Стража! Насам! Бързо! Затворниците бягат!

Нямаше никой. Джуджето се въртна, дотича до клетката и впи поглед в Джерард и Саймън.

— Да не сте посмели да мръднете!

После то се втурна отново към изхода и завика стражите.

Саймън нагласи ключето в ключалката, завъртя го и двамата изскочиха от клетката.

— По-бързо! Джуджетата идват!

— Трябва да вземем и Мелъри. — Джерард посочи стъкления сандък.

— Нямаме време. После ще се върнем за нея.

— Почакай, имам идея. Да се скрием тук. Те ще помислят, че сме избягали и ще хукнат да ни търсят.

Саймън нервно замята ръце.

— Къде да се скрием?

— На покрива на клетката. — Джерард погледна сребърния капак, покатери се на върха на близката купчина скъпоценни камъни и оттам се прехвърли върху клетката. — Идвай и ти! По-бързо!

Саймън не успя да се качи и увисна. Джерард го изтегли и двамата тъкмо се проснаха върху сребърния капак, когато джуджетата нахлуха в залата.

— Няма ги тук! — възкликна едно рошаво джудже с червени очи. — Няма ги и в коридора, няма ги и в съседните зали.

– Няма ги тук! – възкликна едно рошаво джудже.

— Да отвържем кучетата. Те ще ги намерят.

— Кучета? — пошепна уплашено Саймън, докато джуджетата топуркаха на кривите си къси крака към коридора.

— Какъв е проблемът? — усмихна се Джерард, въодушевен от успеха на своя план. — Ти обичаш кучета.

Саймън го изгледа гневно и скочи на земята право в една купчина хематити. Камъните се разпръснаха, той се наведе, взе един и го сложи в джоба си.

— Престани да вдигаш такъв шум! — изсъска Джерард и се опита да слезе внимателно, но едва не прекатури огромния букет от диамантени рози.

Двамата коленичиха до стъкления сандък и с голямо усилие успяха да отворят прикрепващите скоби, после махнаха капака. Чу се съскане, сякаш отвътре излиташе невидим газ. Мелъри не помръдваше.

— Мелъри, събуди се! — Джерард дръпна ръката на сестра си. Беше безжизнена и щом я пусна, тя се свлече обратно.

— Дали не трябва някой да я целуне? — обади се Саймън. — Като Снежанка.

— Това е ясно като бял ден! — Джерард се ядоса, че не се сети пръв за Снежанка. Не можеше да си спомни дали в справочника за духове пишеше нещо за целуване, но там май нямаше нищо и за стъклени сандъци. Той се наведе и бързо докосна с устни бузата на Мелъри. Тя не реагира.

— Трябва да направим нещо — засуети се Саймън. — Нямаме никакво време.

Джерард сграбчи една къдрица на сестра си и я дръпна с всички сили. Тя простена и клепачите ѝ трепнаха. Момчето въздъхна с облекчение.

— Махнете... се... от... мене — промърмори Мелъри и опита да се обърне настрани.

Джерард взе сабята от ръцете ѝ и я остави на пода. После се обърна към Саймън:

— Помогни ми да я изправим. — Той хвана сестра си и опита да я вдигне, но тя се изплъзна и пак се свлече в сандъка.

— Хайде, Мел! — викна той в ухото ѝ. — Ставай!

Саймън потупа бузата ѝ. Мелъри леко отвори очи и го погледна замаяно с невиждащ поглед.

— Ъ-ъ-ъ... — Това беше единственото, което успя да каже.

— Трябва да излезеш отгук. Ставай! — ядоса се Саймън. — Можеш да се облягаш на сабята като на бастун.

С помощта на братята си Мелъри успя да се изправи на крака и като се олюляваше, стигна до коридора. Той беше празен.

Мелъри се облягаше на сабята като на бастун.

— Поне веднъж късметът да е на наша страна! — възкликна Саймън.

В този миг чува далечен глух лай с метален оттенък.

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО КАМЪНИТЕ ГОВОРЯТ

Джерард и Саймън тичаха и почти влачеха Мелъри през безкраен лабиринт от тъмни и тесни пещерни коридори и зали. По някое време стигнаха до скалната издатина над една голяма зала. Ниско долу Кортинг крещеше заповеди на джуджетата, които усърдно трупаха големи купчини оръжия в железни вагонетки. Лаят на кучетата се чуваше все по-близо и ставаше все по-яроsten. Продължиха да бягат през пещерните зали. Криеха се зад сталагмитите, когато чуеха наблизко гласове на джуджета, а няколко пъти се просваха на земята и се придвижваха с пълзене.

Така стигнаха до голяма пещера с езерца, в които се стрелкаха бели слепи риби. На върха на всички сталагмити имаше малки камъчета, които по чудо не падаха. В тишината отекваше само кънтежът на падащите от тавана водни капки и някакво странно ритмично почукване.

Джерард спря.

— Къде сме?

— Не знам — огледа се Саймън. — Не си спомням тези риби. Знаеш, че щяха да ми направят впечатление, ако ги бях видял. Не сме минавали оттук с клетката.

— Къде сме? — прозя се Мелъри и се олюля.

— Не можем да се върнем — каза припряно Джерард. — Трябва да продължим напред.

От сенките между скалите внезапно изскочи дребна бледа фигурка. Съществуто имаше огромни фосфоресциращи очи, които блестяха в полумрака на залата. Край ушите му се полюшваха две снопчета дълги и редки косми.

– Камъните. Камънитеговорят.
Камънитеговорятнамене.

— Уау-у-у! Това пък какво е? — прошепна Саймън.

Съществото почука по стената с дълъг пръст с няколко стави, после притисна ухо до скалата. Джерард забеляза, че ноктите му са изпочупени и напукани.

— Камъните. Камънитеговорят. Камънитеговорятнамене.

Гласът на съществото беше тих, то шепнеше, и Джерард се напрегна, за да долови какво казва. То отново зачука, сякаш предаваше съобщение с налудничав морзов код.

— Хей, ти! Знаеш ли къде е изходът?

— Шъъъът! — Съществото затвори очи и заклати глава в такт с нещо, което Джерард не можеше да чуе. След това неочаквано скочи право в ръцете на Джерард, като обви дългата си силна ръка около врата му.

Камъните ми казват. Камъните знаят всичко.

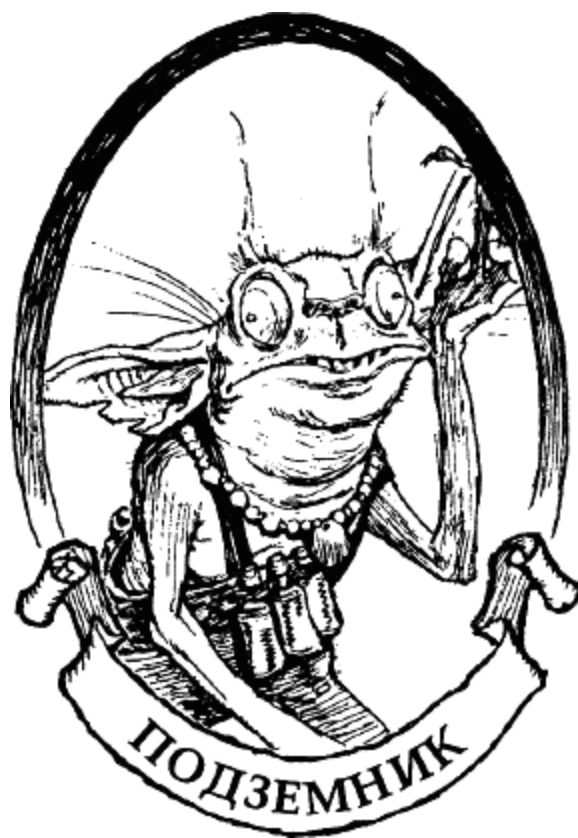
Джерард загуби равновесие и залитна назад, а съществото зашепна в ухото му:

— Да! Да! Тезикамъниказватдасепълзинататък. — То посочи в мрака покрай езерната с белите риби.

— Ъъъ, страхотно... Благодаря. — Джерард се опита да отлепи създаването от себе си. Най-последно то се пусна, скочи на земята, заклатушка се към стената и отново започна да почуква.

— Какво е това, Джерард? — попита шепнешком Саймън. — Някакво съвсем странно джудже?

— Мисля, че е подземник — отвърна Джерард, също шепнешком. — Живеят в мините и предупреждават миньорите за срутвания и други такива неща.

Саймън направи гримаса.

— Ама всички те нормални ли са? Тоя говори по-неразбираемо и от пхука.

— Това е затаеб Джерард Грейс. — Подземникът пъкна в ръката на Джерард гладък, студен камък. — Камъкътискадавървистеб.

— О, благодаря. А сега наистина трябва да тръгваме. — Джерард се запъти в посоката, която бе показал подземникът. Стори му се, че вижда в стената някаква пукнатина.

— Чакай, това ми изглежда подозрително. Откъде знаеш името на Джерард? — запита Мелъри, която вървеше едва-едва след братята си.

Джерард се обърна бързо. Беше объркан.

— Вярно, не помислих за това. Откъде знаеш името ми?

Съществото избарабани по стената още една серия от неравномерни почуквания.

— Камънитемиказват. Камънитезнаятвсичко.

— Добрее-е-е. Може и така да е. — Джерард се обърна и продължи.

Съществото наистина ги беше насочило към малък отвор в стената на пещерата. Дупката беше съвсем ниско до земята и много тъмна. Джерард застана на колене и започна да пълзи. Беше влажно. От време на време точно над главата му се чуваше някакво шумолене. Брат му и сестра му пълзяха след него. Няколко пъти му се стори, че чу как някой от двамата остава без въздух и започва да хрипти, но не забави темпото — лаят на кучетата се чуваше и тук, макар и приглушено.

Излязоха в залата с желязното дърво.

— Според мен трябва да вървим натам — посочи Джерард един от коридорите.

Затичаха и спряха, едва когато се изправиха пред дълга пукнатина, широка почти колкото бе висок Джерард. Той се надвеси и погледна. Бездната беше толкова тъмна, че изглеждаше бездънна.

— Трябва да я прескочим — каза Саймън. — Хайде.

— Не мога! — отстъпи назад Мелъри.

Лаят се чу съвсем близо, почти зад гърба им. Джерард се обърна и видя в полумрака светещите червени очи на кучетата. Саймън се отдалечи от ръба на пукнатината, засили се и скочи.

— Хайде, Мелъри, ще скочиш! — извика Джерард и сграбчи ръката на сестра си.

Скочиха заедно. Когато се приземиха на отсрещната страна, Мелъри се препъна и падна, но не се удари силно. Джерард ѝ помогна

да се изправи и без да се бавят, затичаха. Надяваха се, че кучетата няма да могат да прескочат широката пукнатина.

*– Хайде, Мелъри, ще скочиш! – извика Джерард
и сграбчи ръката на сестра си. Двамата скочиха заедно.*

Оказа се, че коридорът обикаля в кръг и след малко се озоваха пак в централната зала. Клоните на железното дърво се простираха над главите им, а сред тях пърхаха металните птици.

— Накъде да вървим? — изскимтя Мелъри и с последни сили се подпря на сабята.

— Не знам! — вдигна рамене Джерард, останал съвсем без дъх.
— Не знам! Не знам! Не знам!

— Мисля, че трябва да тръгнем нататък — предложи Саймън.

— Вече вървахме натам и се върнахме пак тук! — срязва го Джерард.

Кучетата лаеха съвсем близо. Всеки миг щяха да се втурнат в залата.

— А ти, Джерард, откъде знаеш накъде да вървим? — попита пак Мелъри. — Можеш ли да си спомниш откъде сте минали на идване?

— Опитвам се. Беше тъмно и бяхме в клетката. Откъде да знам как сме стигнали тук! Какво искате от мен? — Джерард ритна ствола на железното дърво.

Листата трепнаха, люшнаха се и зазвъняха като хиляди камбани. Звукът стана оглушителен. Една метална птица падна на земята. Крилата ѝ продължаваха да трепкат, а човката ѝ безшумно се отваряше и затваряше.

— Какъв ужас! — възкликна Мелъри.

Металните кучета нахлуха в залата от няколко коридора едновременно и се втурнаха към децата. Очите им от червен гранат пламтяха зловецю.

— На дървото! Качвайте се! — изкрещя Джерард.

Той закрепил крака си на най-ниския клон и протегна ръка на Мелъри. Саймън бързо се катереше по грапавия ствол, но Мелъри се движеше замаяно, едва-едва.

— Моля те, Мелъри! По-бързо!

Тя стъпи на клона и в този миг кучетата нападаха. Едното се хвърли напред и скочи. Успя да захапне края на бялата рокля и откъсна голямо парче. Останалите кучета се струпаха край него и с диво ръмжене разкъсаха бялата коприна.

Джерард извади камъка, който подземникът му беше дал. Хвърли го, но той прелетя край кучетата, без да ги засегне и се търкулна до

стената на пещерата.

Едно от кучетата се отдели от настървената глутница и се втурна след камъка. Джерард се запита дали камъкът не е вълшебен, после забеляза, че кучето го носи обратно между зъбите си и маха радостно опашка.

— Саймън, това куче май играе с камъка!

Саймън погледна и започна да се спуска надолу.

— Какво правиш? — опита се да го спре Мелъри. — Това са кучета работи. Няма нищо общо с домашните любимци.

— Не се притеснявай! — успокои я Саймън.

Той скочи на земята и кучетата спряха да лаят. Наобиколиха го и започнаха да годушат, като че ли се колебаеха дали да хапят или да не хапят. Саймън стоеше неподвижно. Джерард наблюдаваше сцената и дори не смееше да диша.

— Добри момчета! — заговори ласкаво Саймън. Гласът му леко трепереше. — Искате да играем? Искате да ви хвърлям камък, а вие да ми го носите?

*Металните кучета нахлуха в пещерата
с оглушителен лай.*

Той протегна ръка, уверено измъкна камъка измежду металните зъби на кучето и го вдигна във въздуха. Всички кучета скочиха към камъка с щастлив лай. Саймън погледна нагоре към брат си и сестра си и се усмихна.

— Не си играй с огъня! — замоли се Мелъри.

Саймън хвърли камъка и кучетата се спуснаха след него. Едното го докопа, стисна го между зъбите и гордо тръгна обратно, а другите го последваха нетърпеливо. Дишаха задъхано, сребърните им езици висяха от муцуните. Саймън се наведе и ги погали по металните глави. Той хвърли камъка още три пъти, после Джерард го спря.

— Трябва да вървим. Ако се забавим още малко, джуджетата ще ни открият.

Саймън беше разочарован, но се съгласи.

— Добре, бъдете готови! — извика той към брат си и сестра си, после запокити камъка колкото може по-далече. Кучетата се стрелнаха след него. — Бързо, слизайте!

Джерард и Мелъри скочиха. Тримата изтичаха до малката дупка в стената, мушнаха се в нея и запълзяха на четири крака. Раницата на Джерард се заклеци в тесния тунел. Той си представи как кучетата го настигат и почти чу как вият и разкъсват тялото му...

Движеха се бързо, като опипваха пътя в тъмното. Явно в тунела имаше разклонение и сега го бяха улучили, защото в дъното проблесна слаба светлина. Бързо запълзяха към нея.

Озоваха се високо над дъното на кариерата, сред покрити с роса треви. На изток небето червенееше от настъпващата зора.

ГЛАВА СЕДМА

В КОЯТО ИМА НЕОЧАКВАНО ПРЕДАТЕЛСТВО

Мелъри сведе поглед и се огледа с недоумение. Чак сега видя с какво е облечена.

— Мразя да нося рокли. Откъде е тая рокля? Няма ли да ми разкажете какво става? Защо се събудих в оня стъклен сандък? И защо съм облечена като кукла?

– Откъде е тая рокля?
Защо съм облечена като кукла?

— И ние не знаем — вдигна рамене Джерард. — Джуджетата те отвлякоха. Те са те нагласили така. Ти нямаш ли някакъв спомен?

— Ами... Събирах нещата си след състезанието. После дойде някакво момче и каза, че си се забъркал в голяма каша.

— Шъ-ъ-ът! — Саймън посочи към кариерата. — Наведете се.

Тримата коленичиха сред тревата и надникнаха над ръба на козирката.

От пещерите се изсипваха пълчища гоблини. Тичаха, спъваха се, премятаха се и се клатушкаха тромаво. После се разпръснаха във ветрило, душейки възбудено въздуха. Зад тях пристъпваше огромно чудовище. Вместо коса от главата му стърчаха закривени дървесни корени и изсъхнали клони. Носеше дрипави останки от тъмна дреха, явно от древни времена.

На входа на отсрещна пещера се появи Кортинг с придворните джуджета. Зад тях вървяха гоблини, които теглеха вагонетка, натоварена догоре с бляскащи оръжия.

Пред последната група гоблини се препъваше пленник. Беше висок колкото възрастен човек. Главата му бе покрита с чувал, а китките и глезените му бяха вързани с мръсни парцали.

В нещастника имаше нещо, което се стори познато на Джерард... Гоблините го изблъскаха въвн от пещерата, към дъното на кариерата.

После започнаха да го мушкат безжалостно с дълги остри пръчки и да го тласкат встрани от пътя на кошмарното чудовище.

— Кой ли е този човек? — взря се Мелъри.

— Не мога да видя — присви очи Джерард. — Защо им е този пленник? Какво ще правят с него?

Тълпите гоблини затихнаха. Кортинг се изкашля нервно и пристъпи от крак на крак.

— Велики повелителю Мулгарат! — извика той. — Ние ти благодарим за честта, която ни оказваш, като ни позволяваш да бъдем твои слуги!

Мулгарат спря. Огромната му чудовищна глава се извисяваше високо над останалите. Той я сведе и бавно огледа джуджетата с подигравателна усмивка.

Джерард преглътна ужасен. Мулгарат!

По-рано тази дума не означаваше почти нищо за него, но сега се страхуваше. Макар да знаеше, че чудовището не може да го види, усещаше как мрачният му поглед се плъзга над тълпата и му се прииска да се прилепи още по-ниско до земята.

— Това ли са всички оръжия, които исках? — прокълтя гласът на Мулгарат над кариерата. Той посочи вагонетката.

— Да, разбира се! — отвърна повелителят на джуджетата. — Те са израз на нашата вярност, на нашата преданост към твоя нов режим. Няма да намериш по-остри и по-тънки остриета от тези, които ние изковахме за тебе! Няма да намериш по-голямо майсторство от нашето! Живота си залагам за това!

— Така ли? — изсмя се великанът и извади от един голям джоб фалшивата книга, с която Джерард беше заменил истинския справочник на Артър Спайдъруик. — А това? Ще заложиш ли живота си, че това е книгата, която ти бях поискал?

Кралят на джуджетата се поколеба.

— Аз... Аз направих, каквото поискахте.

Великанът вдигна омачканата книга и отново се разсмя.

— Измамили са те, джудже. Но няма никакво значение. Аз вече имам справочника на Артър Спайдъруик. Последното нещо, което ми трябва, за да започна моето царуване.

Кралят на джуджетата се поклони ниско.

— О, повелителю! Ти си велик и достоен господар!

— Аз може да съм велик и достоен господар, но не съм сигурен, че ти ставаш за добър и достоен слуга! — Мулгарат вдигна ръка и гоблините впериха поглед в него. — Убийте ги!

*Мулгарат вдигна ръка и гоблинте впериха поглед в него.
– Убийте ги! – заповяда той.*

Събитията се развиха така бързо, че Джерард не можа да види всичко. Гоблините се втурнаха напред като един. Някои грабваха оръжията, направени от джуджетата, но повечето атакуваха само със собствените си зъби и нокти. Джуджетата се слисаха, поколебаха се и тези мигове на паника и объркване бяха достатъчни палачите им да се доберат до тях.

Гоблините хапеха, деряха с нокти, удряха, мушкаха, сечаха, докато не остана нито едно живо джудже.

Джерард почувства, че му се гади. Досега не му се бе случвало да вижда как убиват някого.

— Трябва да ги спрем!

— Не можем да направим това сами. Погледни! — Мелъри посочи със сабята. Лъчите на изгряващото слънце обагриха острието ѝ в кървавочервено.

— Трябва да кажем на мама за всичко това — каза Саймън.

— Тя няма да ни повярва — поклати глава Джерард. Той избърса очите си с ръкава на ризата и се опита да не гледа разхвърляните тела на дъното на кариерата.

— Трябва да ѝ кажем. Трябва поне да опитаме — упорито повтори Мелъри.

Тримата се обърнаха и поеха към дома. В ушите им още кънтяха предсмъртните писъци на джуджетата.

ЗА ХОЛИ БЛЕК...

Холи Блек е родена през 1971 г. Детството си прекарва в стара викторианска къща в Ню Джърси. Расте щастливо, обградена с обич. С по-малката ѝ сестра Хейли обикалят мрачните тайнствени кътчета на къщата, играят на вълшебници и вещици, бъркат билкови отвари и отглеждат няколко плъха за домашни любимци. В този период си създава нездравословния навик да чете до 2–3 часа през нощта. Майка ѝ е художничка и подхранва въображението ѝ с порядъчен брой книги за призраци и духове, които определят по-късните ѝ интереси и занимания.

Нищо чудно, че първата ѝ книга — „Титбе: Една съвременна вълшебна приказка“ е оригинален поглед към света на фантастичните същества. Романът е публикуван през есента на 2002 г. Получава блестящи отзиви, а Асоциацията на библиотеките в САЩ го обявява за най-добра детско-юношеска книга на годината.

Днес Холи Блек живее в Уест Лонг Бранч заедно със съпруга си Тео и забележителна менажерия. Тя е страстна колекционерка на редки фолклорни издания, на кукли на призраци и чудовища и на зашеметяваща колекция от шапки.

... и за Тони ди Терлизи

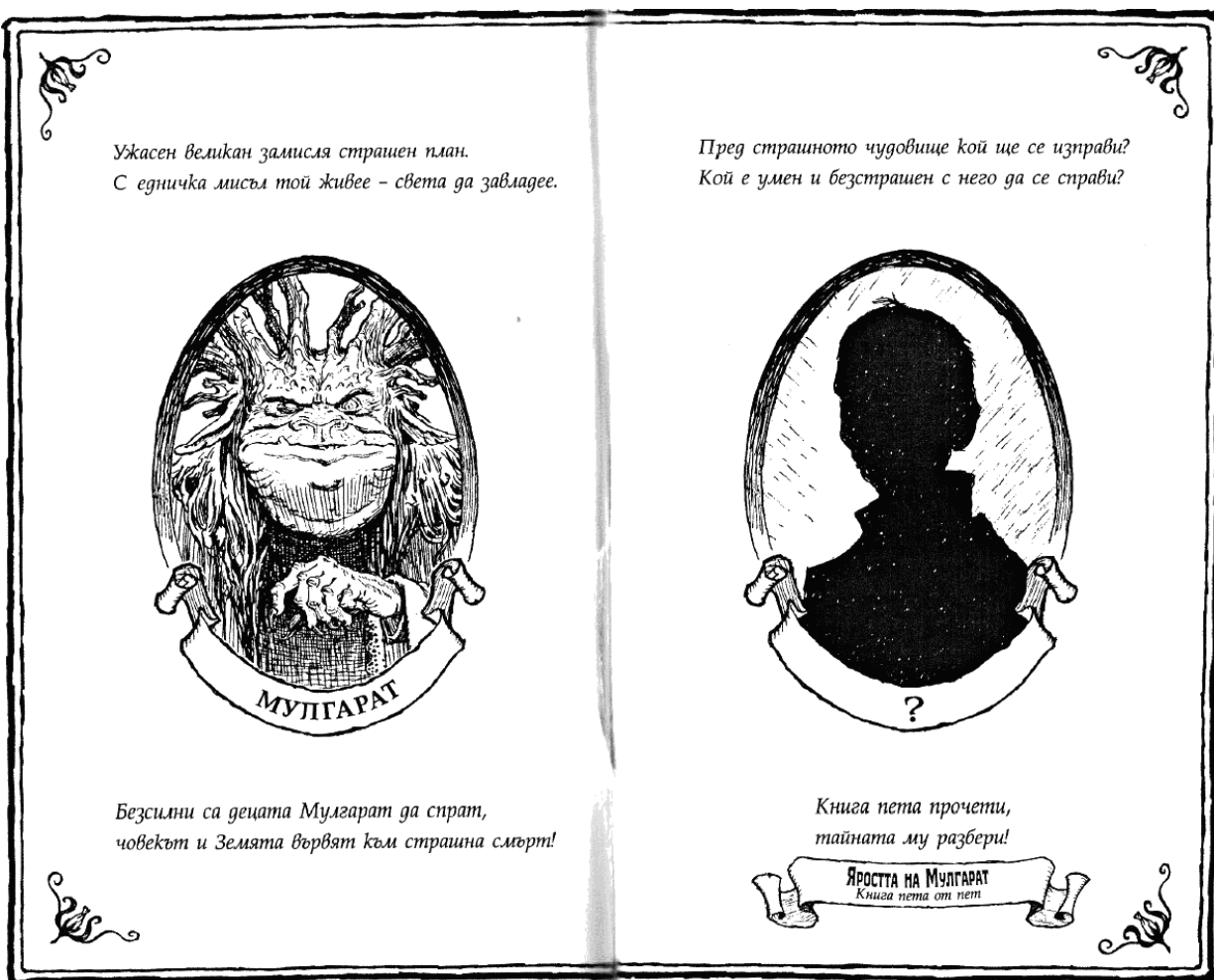
Роден е през 1969 г. От малък е покорен от света на фантастиката. Странното, причудливото, свръхестественото разпалва въображението му. Израства в Южна Флорида сред палми и целогодишен слънчев пек. С удоволствие лудува, колекционира насекоми, плува под вода и ношува на къмпинг под открито небе, но в същото време много обича да чете и да рисува.

Учи в художествено училище, после завършва институт по изящни изкуства. Седем години илюстрира фентъзи, а след това — книги за деца. През 2000 г. осъществява детската си мечта — сам да

напише и да илюстрира книга. През 2003 г. получава отличието на „Ню Йорк Таймс“ за бестселър на автор илюстратор.

Живее в Амхърст заедно със своята съпруга Анжела и с любимото си куче — мопсът Гоблин.

Тони и Холи денонощно са засипани от неприятности, тъй като сърдити гоблини и елфи им пречат да разказват за тях. Те обаче се отбраняват смело и продължат да описват удивителната история на Мелъри, Саймън и Джерард Грейс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.